

Jelenia Góra, dnia 1 kwietnia 2019 r.

Sąd spoza apelacji wrocławskiej

Powód:

Demokracja i Sprawiedliwość
58-506 Jelenia Góra
ul. Działkowicza 19
KRS 0000600596

na rzecz

Grzegorz Niedźwiecki
58-506 Jelenia Góra
ul. Działkowicza 19
PESEL 61072301251

Pozwany:

Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze 58-500 Jelenia Góra ul. Mickiewicza 21,
Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze 58-500 Jelenia Góra Al. Wojska Polskiego 56

Wartość przedmiotu sporu: **1 mln zł** (słownie: jeden milion złotych) - solidarnie

Pozew o [terror państwowy](#)

Dyskryminację

Uporczywe nękanie

Nadużycie uprawnień

Kradzież jedenastu lat życia

Naruszenie prawa do rzetelnego procesu sądowego ([art. 6 EKPCz](#))

Mając na uwadze art. 61 k.p.c., art. 62 k.p.c. w zw. z art. 3 k.p.c., art. 7 k.p.c., art. 8 k.p.c., 90 k.p.k., art. 363 k.c. w zw. z art. 417 k.c. oraz § 9 ust. 22, § 10 ust. 10 i § 35 ust. 2 statutu stowarzyszenia Demokracja i Sprawiedliwość, wnoszę pozew o zapłatę zadośćuczynienia z tytułu terroru państwowego w związku z naruszeniem godności, dyskryminacją, stosowaniem prywatnego prawa, wykluczeniem społeczno-zawodowym oraz naruszeniem prawa do rzetelnego procesu sądowego na rzecz osoby fizycznej Grzegorza Niedźwieckiego, PESEL 61072301251, zam. 58-506 Jelenia Góra, ul. Działkowicza 19.

Wnoszę o:

1. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kwoty **1 mln zł** (*słownie*: jeden milion złotych) solidarnie, jako forma zadośćuczynienia z tytułu terroru państwowego i dyskryminacji, płatnej na jego rzecz w ciągu 14 dni od dnia uprawomocnienia się orzeczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty, przelewem pocztowym na adres poszkodowanego;
2. zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz kosztów pełnomocnictwa, według norm przepisanych;
3. przeprowadzenie rozprawy także pod nieobecność powoda;
4. nadanie wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności;
5. zwolnienie od opłat i kosztów sądowych organizacji pożytku publicznego, jaką jest stowarzyszenie Demokracja i Sprawiedliwość, na podstawie [art. 104 ust. 1](#) ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U.2018.0.300).

Uzasadnienie

Rzeczpospolita Polska nie jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej. Organy władzy publicznej nie działają na podstawie i w granicach prawa. Funkcjonariusze nie przestrzegają prawa. Państwo nie funkcjonuje.

Nie było żadnych podstaw obiektywnych, prawnych i racjonalnych do prowadzenie egzekucji czynności zastępowalnej [I C 1062/08](#) przez jedenaście lat. Obowiązujące prawo, wykładnia [SN III CZP 23/06](#) i wzorcowe wyroki wskazują, iż należało tą kwestię rozstrzygnąć w możliwie najkrótszym terminie na podstawie [art. 1049 k.p.c.](#) (vide Ostateczne przedsądowe wezwanie).

W wyniku umyślnej obstrukcji funkcjonariuszy jeleniogórskich, upokarzania ofiary, niezasadnego zmuszania Grzegorza Niedźwieckiego do bycia dyspozycyjnym dla organów procesowych, mandant poniósł poważne straty moralne, materialne i zawodowe, a i z pewnością zdrowotne.

Niemal codziennie otrzymuje po kilkanaście listów poleconych, z nakazem stawienia się, uzupełnienia braków formalnych, zajęcia stanowiska, dokonania opłat, dotrzymania terminu itd.

W 2008 roku pracował legalnie w Niemczech jako opiekun osób starszych (vide Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze Wydział IV Pracy, sygn. akt **IV Uo 10/10**). Otrzymywał wynagrodzenie w wysokości 2.000 euro. W związku z uwiązaniem go przez sędziów stosujących złośliwe prawo i poświadczających nieprawdę, był zmuszony przerwać intratną pracę. Jest zarejestrowany na próżno w Powiatowym Urzędzie Pracy w Jeleniej Górze.

Stracił w wyniku obstrukcji sędziów jeleniogórskich jedenaście lat pracy za granicą i tyleż samo stażu do emerytury. Ma tylko szesnaście lat pracy zaliczone i z powodu niemożności znacznego powiększenia kapitału emerytalnego, emeryturę będzie miał bardzo niską nie z własnej winy. O ile dożyje przy tym terrorze.

Każdy dzień straconej pracy wyliczył na 280 zł (2000 euro x 4,30 zł / 30,5 dni). Pomnożyć to przez 365 dni i jedenaście lat = 1.135.200 zł. Emeryturę otrzyma najniższą, czyli **934.60 zł netto, zamiast 4.000 zł, które otrzymałby, gdyby nie przerwano mu pracy w Niemczech.**

Do tego należałoby doliczyć rozbicie więzi rodzinnych, towarzyskich, brak urlopów, rekreacji, samochodu, środków materialnych, godnego życia, stres itd.

Gdyby nawet założyć, że zasłużył na karę, to zawsze w cywilizowanym kraju należy rozważyć zasady etyki, ekonomiki procesowej i przyzwoitości ludzkiej. Prawo procesowe to przewiduje (sposób egzekucji najmniej uciążliwy dla dłużnika, [art. 779 k.p.c.](#)). Jakie zdaniem sędziów można nałożyć sankcje za nieopublikowanie treści o wartości **482,16 zł brutto**? W demokratycznym państwie prawnym na karę 6 (sześć) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując skazanego do wykonywania w tym czasie nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwadzieścia) godzin w stosunku miesięcznym. Będąc bardziej radykalnym, **niech będzie 6 miesięcy bezwzględnego więzienia, ale nie jedenaście lat (póki co) wykluczenia społecznego.** I to **za NIC!** Tego się nie da przywrócić do stanu poprzedniego.

Sędziowie: Lucyna Mikołajczak-Domagała, Sylwia Bańka-Mrozewska, Paweł Siwek, Paweł Woźniak, Beata Kostaś, Beata Glazar, Alicja Izydorczyk powinni być pozbawieni zawodu, ponieważ z rozumowaniem prawa, tego co ślubowali, zatrzymali się na etapie ucznia szkoły podstawowej. Mają poważne kłopoty czytania ze zrozumieniem uchwały Sądu Najwyższego z dnia 28 czerwca 2006 r., [III CZP 23/06](#).

Podstawą egzekucji świadczenia niepieniężnego ujętego w tytule wykonawczym [I C 1062/08](#) jest tenże tytuł wykonawczy ([art. 776 k.p.c.](#)) i przepis prawa [art. 1049 k.p.c.](#), a nie dyspozycja wierzyciela.

Sędziowie: Piotr Gregier, Beata Glazar, Alicja Izydorczyk, Urszula Wiewióra, Beata Kostaś, Wojciech Damaszkowski, Sylwia Bańka-Mrozewska nie rozumieją natomiast lub nie chcą zrozumieć, że winę za przewlekłość postępowania egzekucyjnego czynności zastępowalnej ponoszą wyłącznie sędziowie mający kłopoty z logicznym myśleniem (dylemat przyczynowo skutkowy) lub kierujący się prywatnym prawem.

Zastosowano formę faszyzmu, a nie prawo ustanowione. Skutkiem tego jest również umyślne wyrządzenie szkody majątkowej w wielkich rozmiarach ([art. 296 § 3 k.k.](#)).

Będąc kompromisowym, pokrzywdzony straty zawodowe i kapitału emerytalnego, ustalił na kwotę **1 mln zł**, licząc do dnia złożenia pozwu. Od tego dnia, będzie naliczał kolejne straty dla każdego podmiotu, który w zmoiwie będzie prześladował ofiarę „pomyłek” sądowych i wnosił pozwy, aż do chwili nabrania pokory przez sędziów i uszanowania faktów, obowiązującego prawa oraz równości obywatela wobec prawa. Będzie wnosił pozwy, ponieważ zlecenia w Niemczech na niego czekają i tylko obstrukcja i blokada funkcjonariuszy nie pozwala z nich korzystać, z prawa do wolności, do swobodnej pracy. To jest barbarzyńska dyskryminacja.

Próba zwrócenia pozwu na podstawie art. 130 § 1 zd. 1 k.p.c., będzie przestępstwem z [Art. 282. Wymuszenie rozbójnicze](#). Będzie obrażą przepisów prawa [art. 130 k.p.c.](#), w zw. z [art. 104 ust. 1](#) u.k.s.c. Będzie działaniem pokroju Stefana Michnika. Będzie gangsterstwem. Będzie pogwałceniem konstytucyjnych praw i obowiązków.

[Art. 7. Zasady działania organów państwa](#)

Organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa.

[Art. 83. Obowiązek przestrzegania prawa](#)

Każdy ma obowiązek przestrzegania prawa Rzeczypospolitej Polskiej.

[Art. 8. Konstytucja jako ustawa najwyższa](#)

1. Konstytucja jest najwyższym prawem Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Przepisy Konstytucji stosuje się bezpośrednio, chyba że Konstytucja stanowi inaczej.

[Art. 45. Prawo do sprawiedliwego procesu](#)

1. Każdy ma prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki przez właściwy, niezależny, bezstronny i niezawisły sąd.
2. Wyłączenie jawności rozprawy może nastąpić ze względu na moralność, bezpieczeństwo państwa i porządek publiczny oraz ze względu na ochronę życia prywatnego stron lub inny ważny interes prywatny. Wyrok ogłaszany jest publicznie.

[Art. 45 - Prawo do sądu](#)

CO TO ZNACZY?

Każdy może zwrócić się do sądu, gdy poszukuje sprawiedliwości lub gdy odczuwa potrzebę ustalenia swojego statusu prawnego. Prawo do sądu oznacza, że o statusie jednostki decyduje ostatecznie sąd – i nikt inny. Prawo do sądu jest również gwarancją praw i wolności jednostki, pod warunkiem, że sąd jest niezawisły i niezależny.

Z takiego ukształtowania artykułu 45 wynika także zasada dostępności do sądów. Powinno być to względnie łatwe (także w sprawach rozpoznawanych przez wyższe instancje), a wszelkie ograniczenia w tym zakresie muszą być zgodne z art. 31 ust. 3 Konstytucji.

Prawo do niezawisłego i niezależnego sądu wynika także z dalszych szczegółowych rozwiązań konstytucyjnych (art. 173, 178 oraz 186 Konstytucji). Sąd nie może sprzyjać żadnej ze stron procesowych, musi być bezstronny, także – a może szczególnie – w sprawach, w których jednostka procesuje się z państwem. Tak rozumiana bezstronność sędziów jest elementem ich niezależności i niezawisłości. Artykuł 45 charakteryzuje również sposób działania sądów – sprawy powinny być rozpatrywane sprawiedliwie, jawnie i bez nieuzasadnionej zwłoki.

Art. 77. Prawo do wynagrodzenia szkody

1. Każdy ma prawo do wynagrodzenia szkody, jaka została mu wyrządzona przez niezgodne z prawem działanie organu władzy publicznej.

Art. 77 ust. 2 - Prawo do drogi sądowej

2. Ustawa nie może nikomu zamykać drogi sądowej dochodzenia naruszonych wolności lub praw.

CO TO ZNACZY?

Regulacja ta ma uniwersalny wymiar. Gwarantuje drogę sądową nie tylko w sprawach o roszczenia odszkodowawcze wobec władzy publicznej, ale również gwarantuje drogę sądową w orzekaniu o wszelkich przypadkach naruszenia praw i wolności.

Prawo do sądu należy do jednych z podstawowych praw jednostki i stanowi jedną z fundamentalnych gwarancji praworządności. Komentatorzy podkreślają, że zakres przedmiotowy ustępu 2 ma nieporównywalnie szerszy charakter i wiąże się raczej z art. 45 ust. 1 Konstytucji niż z art. 77 ust.1. Oba wspomniane przepisy nie powtarzają swojej treści, art. 45 stanowi pozytywne ujęcie prawa do sądu, natomiast art. 77 ust 2. negatywne.

Art. 77 ust. 2 dotyczy dochodzenia naruszonych wolności i praw zagwarantowanych w Konstytucji RP. Sąd Najwyższy stwierdził, że posługuje się on pojęciem drogi sądowej w szerokim znaczeniu, obejmującej postępowanie przed jakimkolwiek sądem przewidzianym w art. 175 Konstytucji, a więc przed Sądem Najwyższym, sądami powszechnym, administracyjnymi i wojskowymi.

Art. 2. Zasada demokratycznego państwa prawnego

Rzeczpospolita Polska jest demokratycznym państwem prawnym, urzeczywistniającym zasady sprawiedliwości społecznej.

Art. 2 - Zasada praworządności

Co to znaczy?

To podstawowa zasada demokratycznego państwa prawnego. Oznacza ona, że państwo ma być rządzone prawem, prawo stoi ponad państwem (przedstawicielami władzy), ma być wytyczną działania dla władz i dla społeczeństwa. Zasada ta ma również zabezpieczać wpływ obywateli na władzę państwową i ich udział w podejmowaniu decyzji państwowych.

Przepis ten mówi także o tym, że działalność państwa i jego organów ma być oparta na wartościach, które dobrze służą zapewnieniu praworządności, wyraża on bowiem zasadę legalizmu. Z tej zasady wynika między innymi najwyższa ranga Konstytucji w systemie źródeł prawa, i rola ustaw, ich priorytet w tworzeniu porządku prawnego w państwie (koncepcja hierarchicznej budowy systemu źródeł prawa).

Nieodzownym elementem zasady demokratycznego państwa prawnego pozostają reguły stanowienia prawa, określane czasem jako zasady przyzwoitej legislacji. Należy tutaj wymienić m.in.:

- zasadę niedziałania prawa wstecz (*lex retro non agit*),
- zasadę ochrony praw słusznie nabytych,
- zasadę ochrony interesów w toku,

- nakaz zachowania odpowiedniego okresu dostosowawczego przy wprowadzaniu nowych norm prawnych w życie (*vacatio legis*),
- zasadę pewności (określoności) prawa, nakazującą formułowanie przepisów prawa w sposób jasny.

Art. 30. Zasada ochrony godności człowieka

Przyrodzona i niezbywalna godność człowieka stanowi źródło wolności i praw człowieka i obywatela. Jest ona nienaruszalna, a jej poszanowanie i ochrona jest obowiązkiem władz publicznych.

Art. 30 - Godność osobista

CO TO ZNACZY?

Bezpośrednie naruszenia godności jednostki to sytuacje nietypowe, ekstremalne, głęboko ingerujące w nasze poczucie sprawiedliwości. Niemniej zdarzają się także w Polsce i wymagają nieustającej uwagi i wrażliwości.

Konstytucja wywodzi nasze prawa z trzech fundamentalnych wartości: godności, wolności i równości. Godność jest najważniejszym z tych terminów. Możemy rozumieć ją zarówno jako źródło i podstawę wolności i praw człowieka lub jako odrębne, przysługujące nam prawo.

Godność przysługuje każdemu z nas, każdemu człowiekowi, bez względu na jakiegokolwiek cechy – wiek, płeć, niepełnosprawność, chorobę, pochodzenie, poglądy itd. – niezależnie również od naszego zachowania.

Obowiązkiem państwa, społeczeństwa i innych ludzi jest uznawanie i nienaruszanie tej godności. Oznacza to zapewnienie wszystkim „minimum szacunku” oraz takich ram do samorealizacji, które umożliwią działanie zgodne z naszą wolą i systemem wartości. Naruszeniem godności będzie każda sytuacja, gdy człowiek staje się wyłącznie przedmiotem działań podejmowanych przez władzę.

Godność jest przyrodzona – jej źródłem nie jest Konstytucja lub inny akt prawny, ale sam fakt bycia człowiekiem (prawo naturalne). Jest również nienaruszalna – co oznacza, że żaden, nawet najważniejszy interes publiczny nie może uzasadnić ingerencji w naszą godność. Nie można jej w żaden sposób stracić, nawet wskutek najbardziej nagannego zachowania czy popełnienia najcięższego przestępstwa, nie może zostać nam odebrana i nie możemy się jej zrzec.

Godność jest więc z jednej strony matką innych praw, „pojęciem-kluczem” dla rozumienia całego systemu, gwarantem naszych wolności. Z drugiej zaś osobnym prawem, pewnego rodzaju buforem bezpieczeństwa dla jednostki. Niektóre naganne działania, które formalnie nie naruszają innych praw lub wolności wynikających z Konstytucji, mogą stanowić naruszenie samej godności i właśnie dlatego być niedopuszczalne. Bardzo rzadko jednak prawnicy powołują się na pojęcie godności bezpośrednio – zazwyczaj godność naruszana jest wskutek naruszenia innego przysługującego nam prawa.

Art. 32. Zasada równości obywatela wobec prawa

1. Wszyscy są wobec prawa równi. Wszyscy mają prawo do równego traktowania przez władze publiczne.
2. Nikt nie może być dyskryminowany w życiu politycznym, społecznym lub gospodarczym z jakiegokolwiek przyczyny.

Art. 32 - Równość i zakaz dyskryminacji

CO TO ZNACZY

Ust. 1.

Równość — wraz z godnością i wolnością — stanowi podstawę porządku ustrojowego i w tym powiązaniu należy ją rozpatrywać. Jest to zarówno zasada konstytucyjna, jak i zasada systemu praw i wolności.

Zasada równości wyznacza sposób i zakres korzystania z innych wolności i praw, oraz określa zakres dopuszczalnych ograniczeń.

Konstytucja gwarantuje wszystkim równość wobec prawa. Oznacza to, że nierówności społeczne będą niezgodne z Konstytucją wtedy, gdy są efektem obowiązującego prawa.

Równość rozumiana jako prawo podmiotowe może być traktowana jako „równość wobec prawa” oraz „równość w prawie”, tak w stanowieniu jak i w stosowaniu prawa. Zasadę równości rozpatruje się w relacjach jednostka – władza publiczna.

Zasada równości oznacza, że wszystkie podmioty prawa charakteryzujący się daną cechą istotną w równym stopniu powinny być traktowane równo, według jednolitej miary, bez różnicowań dyskryminujących lub faworyzujących. Jednocześnie zasada ta zakłada odmienne traktowanie tych podmiotów, które nie posiadają wspólnej cechy istotnej.

Ust. 2

Konstytucja zakazuje dyskryminacji z jakiegokolwiek przyczyny. Zakaz dyskryminacji jest konsekwencją i logicznym następstwem zasady równości. Konstytucja zakazuje wprost wprowadzania nieuzasadnionych różnicowań.

Zakaz dyskryminacji ma charakter uniwersalny podmiotowo („nikt”) i przedmiotowo (obejmuje „życie polityczne, społeczne lub gospodarcze”).

Dyskryminacja to gorsze traktowanie ze względu na cechę osobistą. Jest to kwalifikowana forma nierównego traktowania osoby ze względu na jakąś jej cechę osobistą, bez racjonalnego uzasadnienia. Do najczęściej wymienianych przesłanek dyskryminacji zalicza się płeć, rasę, pochodzenie etniczne, narodowość, religię, wyznanie, światopogląd, niepełnosprawność, wiek, orientację seksualną lub tożsamość płciową, ale mogą do nich należeć także inne cechy osobiste jak np. pochodzenie społeczne czy status materialny.

Niedopuszczalne jest, by organy władzy publicznej odstępowały od zakazu dyskryminacji. Żeby ustalić, czy mamy do czynienia z dyskryminacją, musimy zbadać, czy rzeczywiście dwa podmioty zostały różnie potraktowane. Jeśli tak, to dlaczego: czy powodem była konkretna cecha danej osoby (to jest dyskryminacja) czy też inne przyczyny (Przykład: osoby z niepełnosprawnością mają prawo do głosowania korespondencyjnego. Osoby bez orzeczonej niepełnosprawności są więc traktowane nierówno, ale to nie jest dyskryminacja).

Standard ochrony prawnej przed nierównym traktowaniem i dyskryminacją wynika z aktów prawa międzynarodowego i europejskiego. Na gruncie prawa polskiego podstawowe znaczenie mają regulacje Kodeksu pracy oraz ustawy o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania^[1]. W ocenie Rzecznika – niezależnego organu ds. równego traktowania – środki ochrony prawnej przed dyskryminacją są obecnie niewystarczające.

/.../

Rzecznik zleca także badania społeczne, w wyniku których powstają raporty opisujące problemy z jakimi borykają się osoby dyskryminowane w analizowanym obszarze oraz formułujące, w oparciu o poczynione ustalenia, rekomendacje Rzecznika kierowane do właściwych organów władzy publicznej^[2].

[1] Ustawa z 3 grudnia 2010 r. o wdrożeniu niektórych przepisów Unii Europejskiej w zakresie równego traktowania (Dz.U. z 2016 r. poz. 1219)

[2] W 2017 r. Rzecznik wydał dwa raporty z serii Zasada równego traktowania. Prawo i praktyka[2]: Przepięstwa motywowane uprzedzeniami oraz Asystent osobisty osoby z niepełnosprawnością. Rzecznik zlecił również przeprowadzenie badañ antydyskryminacyjnych na temat równego traktowania na rynku pracy bez względu na wyznanie oraz zjawiska molestowania i molestowania seksualnego wśród studentek i studentów uczelni wyższych. Wyniki tych badañ zostaną opublikowane w formie raportów w roku 2018. Raporty z tej serii dostępne są na stronie: <https://www.rpo.gov.pl/pl/content/zasada-rownego-traktowania-prawo-i-praktyka-raporty-rpo>

Art. 40. Zasada zakazu tortur

Nikt nie może być poddany torturom ani okrutnemu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu i karaniu. Zakazuje się stosowania kar cielesnych.

Art. 40 - Zakaz tortur, nieludzkiego i poniżającego traktowania

CO TO ZNACZY?

Zakaz stosowania tortur oraz nieludzkiego, poniżającego traktowania albo karania ma charakter absolutny i bezwzględny. Jest stosunkowo nowym rozwiązaniem w polskim konstytucjonalizmie – szerszą interpretację tego przepisu znajdziemy u jego źródeł, czyli w regulacjach międzynarodowych.

Jest on zawarty m.in. w: Powszechnej Deklaracji Praw Człowieka z 1948 r. [1], Konwencji Genewskich z 1949 r. [2], Europejskiej Konwencji Praw Człowieka z 1950 r. [3], Międzynarodowym Pakcie Praw Osobistych i Politycznych z 1966 r. [4].

W europejskim systemie ochrony praw człowieka zagadnienie to reguluje przede wszystkim Europejska Konwencja o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności, która została podpisana przez Polskę w 1991 r., zaś weszła w życie w 1993 r. Zakaz tortur zajmuje w niej trzecie miejsce, tuż za obowiązkiem przestrzegania praw i wolności człowieka oraz prawem do życia, co oznacza, że prawo to można zaliczyć do grona praw stanowiących twardy rdzeń Konwencji, określanych jako prawa podstawowe [5].

Artykuł 3 Konwencji wyraźnie podkreśla, że nikt nie może być poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu albo karaniu chroniąc tym samym jedną z podstawowych wartości demokratycznego społeczeństwa.

Tak szerokie ujęcie powyższego zakazu było celem zamierzonym. Artykuł 3 nie przewiduje wyjątków i odstępstw nawet w przypadku wojny lub innego niebezpieczeństwa publicznego. Oznacza to, że winien on obowiązywać nawet w najcięższych sytuacjach, jak walka z terroryzmem i zorganizowaną przestępczością.

Konwencja także bezwzględnie zakazuje stosowania tortur i nieludzkiego lub poniżającego traktowania albo karania, niezależnie od postępowania danych osób [6]. Użycie siły wobec drugiej osoby możliwe jest jedynie w niektórych sytuacjach o charakterze ściśle koniecznym, określonych w przepisach prawnych (np. stosowanie środków przymusu bezpośredniego wobec osób zagrażających życiu swojemu lub życiu i bezpieczeństwu innych osób). Natomiast każde użycie siły, które wykracza poza ścisłą konieczność, narusza ludzką godność i stanowi naruszenie art. 3 Konwencji [7].

Ochronę praw człowieka zawartych w Konwencji zapewnia Europejski Trybunał Praw Człowieka (ETPCz), który rozpatruje skargi i zobowiązuje Państwa-Strony do udoskonalania i uszczelniania systemów prawnych mogących stanowić pole do nadużyć. Wieloletnia praktyka Trybunału pozwoliła na rozróżnienie pojęć takich jak tortury i nieludzkie, poniżające traktowanie, a także sformułowania definicji tortur, która po raz pierwszy pojawiała się w Deklaracji w sprawie ochrony wszystkich osób przed torturami oraz innym okrutnym, nieludzkiem lub poniżającym traktowaniem albo karaniem

z dnia 9 grudnia 1975 r. ^[8], a następnie w Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur przyjętej przez Zgromadzenie Ogólne Narodów Zjednoczonych 10 grudnia 1984 r. ^[9]

We współczesnym orzecznictwie Trybunał określa **tortury** wyłącznie jako umyślne, nieludzkie traktowanie powodujące bardzo poważne i okrutne cierpienie^[10]. Za **nieludzkie** uznaje zachowanie, jeżeli, między innymi, było ono stosowane z premedytacją przez wiele godzin i spowodowało albo faktyczne uszkodzenie ciała, albo intensywne fizyczne i psychiczne cierpienie. Natomiast traktowanie można określić jako **poniżające**, jeżeli miało na celu wywołanie w ofierze uczucia strachu, udręczenia i niższości będącego w stanie poniżyć i upokorzyć. Jednocześnie, Trybunał stale podkreślał, że wchodzące w grę cierpienie i poniżenie musi w każdym razie wykraczać poza nieunikniony element cierpienia lub poniżenia związane z daną formą zgodnego z prawem traktowania lub karania^[11].

W rozumieniu Konwencji w sprawie zakazu stosowania tortur **tortury** oznaczają każde działanie, którym jakiegokolwiek osobie umyślnie zadaje się ostry ból lub cierpienie, fizyczne bądź psychiczne, w celu uzyskania od niej lub od osoby trzeciej informacji lub wyznania, w celu ukarania jej za czyn popełniony przez nią lub osobę trzecią albo o którego dokonanie jest ona podejrzana, a także w celu zastraszenia lub wywarcia nacisku na nią lub trzecią osobę albo w jakimkolwiek innym celu wynikającym z wszelkiej formy dyskryminacji, gdy taki ból lub cierpienie powodowane są przez funkcjonariusza państwowego lub inną osobę występującą w charakterze urzędowym lub z ich polecenia albo za wyraźną lub milczącą zgodą. Określenie to nie obejmuje bólu lub cierpienia wynikających jedynie ze zgodnych z prawem sankcji, nieodłącznie związanych z tymi sankcjami lub wywołanych przez nie przypadkowo.

Konwencja, mimo wprowadzenia definicji tortur oraz powołania ciała skargowego w postaci Komitetu przeciwko torturom ONZ, którego zadaniem jest m.in. badanie wszelkich zgłoszeń dotyczących tortur, nie odnosi się do kwestii zapobiegania torturom i nieludzkiemu traktowaniu. Tymczasem w latach 70. rozpoczęła się dyskusja na temat znaczenia działań prewencyjnych w eliminowaniu tego typu praktyk^[12]. Ukoronowaniem starań o uzupełnienie systemu prewencji tortur było podpisanie w dniu 18 grudnia 2002 r. Protokołu Fakultatywnego do Konwencji ONZ w sprawie zakazu stosowania tortur oraz nieludzkiego i poniżającego traktowania (dalej zwanym Protokołem lub OPCAT). Tym samym społeczność międzynarodowa wyraziła swój oficjalny sprzeciw wobec stosowania tortur oraz innych form okrutnego, nieludzkiego lub poniżającego traktowania.

Zgodnie z Protokołem jednym z najskuteczniejszych sposobów zapobiegania torturom jest stworzenie systemu regularnych, kontrolnych wizyt przeprowadzanych w miejscach, gdzie przebywają osoby pozbawione wolności. Protokół przewiduje powołanie tzw. międzynarodowego mechanizmu prewencji oraz krajowych mechanizmów prewencji. Zgodnie z OPCAT każde państwo-strona zezwala na przeprowadzanie wizyt przez obydwa mechanizmy w jakimkolwiek miejscu pozostającym pod jego jurysdykcją i kontrolą, gdzie przebywają lub mogą przebywać osoby pozbawione wolności na podstawie polecenia organu władzy publicznej bądź za jego namową, zgodą lub przyzwoleniem.

Polska ratyfikowała OPCAT w 2005 r.^[13], krajowy mechanizm prewencji [tortur] (KMPT) powołany został w 2008 r. Funkcja ta powierzona została RPO^[14].

---

[1] Artykuł 5: Nikt nie może być poddany torturom albo okrutnemu, nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu lub karaniu

[2] Artykuł 3: (...) W tym celu są i pozostaną zakazane w stosunku do wyżej wymienionych osób w każdym czasie i w każdym miejscu: a) zamachy na życie i nietykalność cielesną w szczególności zabójstwa we wszelkiej postaci, okaleczenia, okrutne traktowanie, tortury i męki, b) branie zakładników, c) zamachy na godność osobistą, a w szczególności traktowanie poniżające i upokarzające (...)

[3] Artykuł 3: Nikt nie będzie poddany torturom ani nieludzkiemu lub poniżającemu traktowaniu lub karaniu

[4] Artykuł 7: Nikt nie będzie poddawany torturom albo okrutnemu, nieludzkiemu bądź poniżającemu traktowaniu lub karaniu. W szczególności nikt nie będzie poddawany, bez swej swobodnie wyrażonej zgody, doświadczeniom lekarskim lub naukowym

[5] Zob. A. Płoszka, Zakaz tortur. Czy na pewno bezwzględny? [w]: Przegląd Prawniczy UW, nr I-II, rok XI, Warszawa 2012 r., str. 124

[6] Zob. wyrok z dnia 24.07.2014 r w sprawie [Al Nashiri przeciwko Polsce, skarga nr 28761/11](#), § 507 (wyrok w sprawie tajnych więzień CIA w Polsce)

[7] Zob. Konwencja o Ochronie Praw człowieka i Podstawowych Wolności. Tom I. Komentarz do artykułów 1-18. L. Garlicki red., Wydawnictwo C. H. Beck, Warszawa 2010 r., str. 99.

[8] Rezolucja Zgromadzenia Ogólnego ONZ 3452(XXX)

[9] Dz. U. z 1989. Nr 63, poz. 378

[10] Por. Sprawa Al Nashiri przeciwko Polsce (skarga nr 28761/11, wyrok z dnia 24.07.2014)

[11] Por. sprawa [Piechowicz przeciwko Polsce](#) (skarga nr 2007 r.1/07, wyrok z dnia 17.04.2012 r.)

[12] Już wówczas kilka organizacji międzynarodowych połączyło swoje siły w celu znalezienia dodatkowych, bardziej pragmatycznych, sposobów zapobiegania takim nadużyciom. Szwajcarski filantrop Jean Jacques Gautier, zainspirowany wynikami wizyt więzień przeprowadzanych przez Międzynarodowy Komitet Czerwonego Krzyża podczas wojny, starał się stworzyć system regularnych wizyt wszystkich miejsc zatrzymań na całym świecie. W 1977 r. powołał Stowarzyszenie Zapobiegania Torturom (APT), niezależną organizację pozarządową z siedzibą w Genewie, która od początku broniła prostej, lecz nowatorskiej zasady wysuniętej przez niego, iż wizytowanie miejsc, w których przebywają ludzie pozbawieni wolności to najbardziej skuteczna metoda zapobiegania torturom i maltretowaniu. Przez wiele lat członkowie APT zabiegali o utworzenie takiego systemu w strukturach ONZ.

[13] Dz. U. z 2007 r. nr 30, poz. 192

[14] Dz. U. z 2014 r., poz. 1648

Statut stowarzyszenia <http://demokracjaisprawiedliwosc.pl/statut/>

Wypis z KRS <http://demokracjaisprawiedliwosc.pl/wp-content/uploads/2019/01/Odpis-aktualny-KRS.pdf>

*Sąd Apelacyjny we Wrocławiu nie może być arbitrem w tej sprawie, ponieważ ma współudział w tych niegodziwościach

Załączniki:

1. Odpis pozwu
2. Zgoda pokrzywdzonego
3. Ostateczne przedsądowe wezwanie do mediacji
4. Dowód na naruszenia prawa materialnego i procesowego oraz praw człowieka
5. [Ściąga dla nieskazitelnych sędziów](#)
6. Dowód na terror państwowy
7. Działania prawem kaduka
8. [11 lat zniewolenia](#)